

Strid om samvær

Anders har aldrig set sin datter. Nu har han opgivet, men håber en dag at møde hende

”Jeg vil så gerne kunne dele mit livssyn og mine værdier med min datter,” siger Anders Wendt Jensen, der aldrig har haft mulighed for at møde sin ældste datter. – Foto: Leif Tuxen

27. september 2019, kl. 0:00, opdateret 29. september, kl. 14:14
Julie Høgholm

I syv år har Anders Wendt Jensen forsøgt at få samvær med sin nu syvårige datter, hvis mor ikke vil lade ham være en del af barnets liv. Nu har han udgivet en bog om forløbet, så datteren med tiden vil kunne læse hans side af historien

De så hinanden for første gang i 20 år, da deres gamle folkeskoleklasse en forårsdag i 2011 var vært for en jubilæumsfest i Aalborg. Ved gensynet var interessen gensidig. Efterfølgende begyndte de at mødes så ofte som muligt, selvom hun boede i Aalborg, og han i København. Månederne gik. De tog i sommerhus på Rømø og på en udflugt til Flensborg. De skrev sammen om, hvor meget de savnede hinanden, når de befandt sig i hver sin ende af landet. De talte om, hvordan det ville være at lave en familie sammen, og hun fortalte ham om den fertilitetsbehandling, som hun tidligere havde forsøgt sig med uden held. Når de var intime sammen, foregik det derfor uden beskyttelse. Selvom parforholdet stadig var i sin spæde begyndelse, overvejede de at påbegynde fertilitetsbehandling samme efterår. Det kunne jo tage tid sådan noget, og de var allerede 34 år begge to.

Men efter nogle måneder fortalte hun ham så, at hun mod forventning var blevet gravid. Hun strålede. Det var et lille mirakel. Nyheden kom til gengæld som et chok for ham, og den skulle lige have lov til at bundfælde sig, før han kunne begynde at glæde sig.

De tog til 12-ugersscanning sammen og hørte hjertelyd. Han følte et stik af lykke. Han skulle være far.

Men så en dag tog fortællingen endnu en uventet drejning. Hun ringede for at underrette ham om, at hun ville opfostre deres kommende barn på egen hånd. Med andre ord skulle han altså ikke henvende sig til hende igen. Han kunne ikke tro sine egne ører. Hvordan kunne hun sige sådan? At hun ikke ønskede, at de to skulle være et par, ærgrede ham selvfølgelig, selvom det jo ikke var hans beslutning. Men troede hun virkelig, at han ville acceptere, at han i fremtiden ikke skulle være en del af deres barns liv? Det var absurd.

Det var, ifølge de beskeder, hun skrev til ham, på grund af hans gentagne omtale af muligheden for abort, at han ikke skulle kontakte hende mere. Han besvarede dem med forvisninger om, at han ønskede sig barnet ligeså meget som hende, og at de jo var sammen om det her. Men lige meget hjalp det. Hun forbød ham at kontakte hende igen.

Da barnet kom til verden, oplyste hun ikke myndighederne om, at han var den biologiske far. Han forlangte straks en faderskabstest. Hans navn skulle stå sort på hvidt på datterens personattest og i systemet. Det tog knap halvandet år, 486 dage, at få påvist faderskabet, fordi moderen blev ved med at sygemelde sig selv eller barnet, hver gang dna-prøven skulle indsamles. Først da det var endeligt bekræftet, kunne forældrene mødes med myndighederne for at tale om en samværsordning.

Samme morgen som det første møde skulle finde sted, sendte moderen et dokument med en række anklager mod Anders Wendt Jensen. Han skulle ifølge hende have været fysisk voldelig, psykisk terroriserende, selvmordstruet og haft et alkoholmisbrug i den periode, de sås. Derfor var hun på ingen måde tryk ved, at han måske skulle til at være en del af barnets liv. Anders Wendt Jensen var målløs. Tænk, at hun kunne finde på at tale usandt om så alvorlige forhold blot for at holde ham væk fra barnet. Hun havde ifølge dokumentet ikke tidligere anmeldt volden til politiet, fordi hun havde været flov og bange. Men nu havde hun bedt politiet om at lave et tilhold, som de dog havde affejet.

Sagsbehandlerne foreslog et konfliktmæglingsmøde. Forældrene havde tydeligvis et anstrengt forhold, og det var på ingen måde sundt for barnet. Konfliktmæglingen betød, at

samværsagen blev sat på standby i et stykke tid.

Ret tidligt i forløbet begyndte Anders Wendt Jensen at skrive dagbog. På den måde kunne han huske, hvordan han havde ageret i ethvert møde med systemet, hvis datteren i fremtiden ville kræve at få kendsgerningerne på bordet. Det er med årene blevet til flere hundrede siders noter, som han nu har valgt at udgive i bogen ”Uden min datter” hos Saxo Publish. For i dag – syv år senere – er det stadig ikke lykkedes for Anders Wendt Jensen, 42 år, at få lov til at se hende.

”Jeg skrev først og fremmest bogen, for at min datter skulle kende historien. Jeg ved jo ikke, hvad moderen har fortalt hende. Hun kan jo sådan set sige til barnet, at jeg er død, at jeg aldrig var interesseret, eller at jeg er alkoholiker. Hun har jo sagt så mange grimme og usande ting om mig, at jeg også bliver nødt til at komme ud og sige, at det er altså ikke rigtigt,” siger Anders Wendt Jensen, der har anonymiseret både mor og datter i sin bog.

Men hvorfor ikke blot give datteren mulighed for at læse hans dagbog i stedet for at udgive hele beretningen og derved forhindre, at hun selv kan beslutte, hvem og hvor mange der skal kende til historien om hendes forældres årelange tovtrækkeri?

”Der er mange valg, hun ikke selv får. Moderen har bestemt på hendes vegne, at hun ikke skal have kontakt til sin biologiske far, og så har jeg bestemt, at nogen kender til den her historie. Min datter får jo aldrig historien at vide, hvis ikke hun får den fra mig. Og hvis hun kommer en dag om 18 år, og vi skal sidde og lære hinanden at kende, vinder jeg jo ikke noget ved at være ekstremt kritisk over hendes mors opførsel. Så var bogen en bedre måde at gøre det på,” siger Anders Wendt Jensen og fortsætter så:

”Men det kan være, at jeg kommer på andre tanker, hvis hun som 18-årig siger, at hun ikke vil snakke med mig efter at have læst den. Jeg kan ikke vide, hvordan hun vil reagere. Men jeg har det bedst med at have gjort det.”

Han er undervejs i forløbet blevet gift og har med sin hustru fået endnu en datter, der i dag er fire år.

”Ligesom jeg er meget engageret i at lære min yngste datter en masse sunde værdier, vil jeg jo gerne dele mit livssyn med min ældste datter. Hun bør og skal have kendskab til mig. Prøv at tænke på, hvis man fandt ud af som 18-årig, at ens mor eller far havde holdt den anden forælder væk mod vedkommendes vilje. Det ville jo være helt syret at finde ud af.”

Han mistede sin far som 13-årig og har derved oplevet, hvordan det føles ikke at dele hele sin opvækst med sin far.

”Der er meget, som jeg har savnet og manglet. Det synes jeg ikke, at min datter skal opleve. Når – og nu siger jeg når og ikke hvis – vi på et tidspunkt i fremtiden får et kendskab til hinanden, vil hun forhåbentlig også tænke, at der er nogle sider af hende selv, som hun har savnet. Hun har en hel familie og en halvsøster, som hun aldrig har haft kontakt til.”

En enkelt gang var han faktisk meget tæt på at møde hende. Tasken var pakket med bamser, sæbebobler, bøger, tørreservietter, bleer, en sut og lidt frugt. Ingen skulle fortælle ham, at han ikke var ordentlig forberedt. Myndighederne havde i foråret 2014 endelig givet Anders Wendt Jensen lov til at se datteren, der var fyldt to år på det tidspunkt. Samme morgen var han taget fra sit hjem i København til Statsforvaltningen i Aalborg, hvor samværet skulle finde sted. Han kunne mærke, hvordan nervøsiteten og forventningerne fyldte hans indre.

Hos Statsforvaltningen blev han bedt om at vente i et rum på anden sal, mens en børnesagkyndig hentede mor og datter nede i receptionen. Det føltes som en evighed, inden han pludselig kunne høre barnegråd og en blanding af moderens og den børnesagkyndiges stemmer udenfor. Så blev der stille.

Først efter en rum tid vendte den børnesagkyndige tilbage med beskeden om, at han havde sendt mor og datter hjem af hensyn til barnet. Moderen havde ikke samarbejdet, men grædt allerede nede i receptionen, hvilket havde fået datteren til at se uroligt på hende. Senere havde barnet så slået hovedet mod trappen på vej op til legerummet og selv brudt ud i gråd. Det ville være et overgreb at forsøge at presse barnet til at gå ind i rummet, hvis hun ikke gjorde det af egen fri vilje, forklarede den børnesagkyndige ham. Også selvom moderen tydeligvis ikke var samarbejdsvillig. Anders Wendt Jensen mødte op til de tre efterfølgende møder, der allerede var planlagt i Aalborg, men det gjorde moderen ikke.

Den situation er et eksempel på den anden grund til, at han har fundet det vigtigt at skrive bogen. Han ville vise det frustrerende ved, at det kan lade sig gøre at holde den anden forælder væk ved ikke at være samarbejdsvillig eller ved at anklage den anden.

”Selvom det selvfølgelig er moralsk forkert at beskyldte folk for noget, som de ikke har gjort, er det, der overrasker mig mest, at systemet ikke har kunnet hjælpe mig. Jeg håber, at jeg med min fortælling kan være med til at vise systemets huller.”

Et par år senere fik han igen tildelt samvær med sin datter, efter at begge forældre havde deltaget i en såkaldt børnesagkyndig undersøgelse. Denne gang et regelmæssigt samvær, indtil hun fyldte 18 år. Konklusionen lød:

”På basis af moderens samlede holdninger og urealistiske forestillingsbilleder omkring faderen, og især hendes forsøg på at afskærme barnet fra en naturlig kontakt med sin biologiske fader, er det vores vurdering, at dette samvær med faderen netop er ekstra vigtigt for barnet.”

Men inden myndighedernes beslutning havde moderen valgt at rejse ud af landet i længere tid med deres datter, hvilket gjorde, at Statsforvaltningen endnu en gang måtte lægge samværsagen på hylden. Da mor og datter vendte hjem igen efter halvandet år, var der gået så lang tid, at sagen skulle behandles på ny.

Og efter endnu et sagsbehandlingsforløb endte han med at få et endeligt afslag på samvær, fordi datteren nu desværre var blevet længerevarende syg og derfor naturligvis havde brug for stabilitet i sit liv. Da han aldrig førhen havde været en del af hendes liv, ville han være et udefrakommende og forstyrrende element i den sammenhæng.

Anders Wendt Jensen har efter beskeden om datterens sygdomsforløb lagt sagen på hylden for nu, men ser frem til den dag i fremtiden, hvor de to forhåbentlig kan nyde godt af hinandens selskab.